✠

SANCTISSIMI D. N. D.

BENEDICTI

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIIJ.

CONFIRMATIO, ET INNOVATIO litterarum á ſan. mem. Innocentio Papa XIIJ. editarum ſuper Eccleſiaſtica Diſciplina in Regnis Hiſpaniarum cum alijs ordinationibus.

Hiſpali: Ex-Typograph. Ioan. Franciſc. Blas, & Queſada, Typ. Mai.

BENEDICTVS PAPA XIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

IN Supremo Militantis Ecclesiæ Solio per ineffabilem Divinæ Sapientiæ, atque bonitatis abundantiam, nullo licèt meritorum nostrorum suffragio constituti, ea, quæ à Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris ad Ecclesiasticam disciplinam sartam, tectamque tuendam, & ubi collapsa est instaurandam providè disposita esse noscuntur, Apostolici muniminis nostri patrocinio libenter constabilimus, novisque præsidiis, ut exactiùs serventur, corroboramus, sicut ad omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ decus, specialemque Christifidelium ædificationem expedire in Domino arbitramur. Aliàs siquidem emanarunt à fel. rec. PP. Innocentio XIII. Prædecessore Nostro literæ tenoris, qui sequitur, videlicèt

INNOCENTIVS PP. XIII. ¦ Ad perpetuam rei memoriam ¦. Apostolici Minesterij, quod Nobis, licèt immerentibus, imposuit Superni dispositio Consilii, ratio præcipue exigit, ut Ecclesiasticæ Disciplinæ in iis, qui in sortem Domini vocati sunt, aut servandæ, aut ubi opus fuerit, restaurandæ, juxta sacrorum Canonum instituta, & Sanctissimas Ecclesiæ leges, & ordinationes omni studio advigilemus; post enim primi Parentis lapsum semper ad inferiora nos deprimit humanæ mortalitatis infirmitas, & carnis fragilitate observantiæ vigor paulatim relaxatur; unde & de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, & in ipso Agro Domini spinas, ac tribulos identidem germinare quotidiana experientia edocemur: quod si noxia inde evellantur, & utilia plantentur, dubitandum non est, quin uberior, benedicente Domino, electi sanctorum operum frumenti messis exurgat, omnisque Populus in via Domini, prælucente Clero, feliciter progrediatur. Cum itaque Dilectus Filius Noster Ludovicus S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupatus, Ecclesiæ Carthaginen. ex concessione, & dispensatione Apostolica Præsul, in ipsis Pontificatus Nostri primordiis, Nobis exposuisset non nulla Ecclesiasticæ disciplinæ rationibus, ac saluberrimis Sacri Æcumenici Concilii Tridentini Decretis haudquaquam consentanea sensim in diversis Inclytæ Nationis Hispanicæ locis obrepsisse, iisque ut opportunum remedium adhiberetur

retur à Nobis, quibus est commissa plenitudo sollicitudinis, nedum ipse Ludovicus Cardinalis, & Præsul, sed & alii Ven. Fratres Archiepiscopi, & Episcopi Regnorum Hispaniarum humiliter postulassent; eorumque enixis precibus suam etiam studia, ac vota charissimus in Christo Filius Noster Philippus Hispaniarum Rex Catholicus pro eius singulari pietate, & eximio Christianæ Religionis zelo, datis hac de re ad Nos pluribus literis, conjunxisset: Nos Congregationi particulari nonnullorum ex Venerabilibus Fratribus Nostris eiusdem S. R. E. Cardinalibus Concilii Tridentini Interpretibus à Nobis deputatorum rem omnem sedulò examinandam demandavimus. Id autem cum ab ipsa Congregatione Cardinalium ea, qua par erat, maturitate præstitum, illiusque sententia ad Nos per eiusdem Congregationis Secretarium relata fuerit; de memoratorum Cardinalium consilio, congruum, & opportunum duximus ea, quæ infrà sequuntur, ad Omnipotentis Dei gloriam, Ecclesiæ utilitatem, veteris disciplinæ instaurationem, & spiritualem Regnorum Hispaniarum ædificationem, hac nostra perpetuò valitura Constitutione statuere, decernere, & declarare.

1 Primum igitur, cum à Patribus memorati Concilii Tridentini, Divino afflante spiritu, sapientissimè animadversum fuerit, quantum Christianæ Reipublicæ intersit accuratum haberi delectum circa eos, quibus Sacra Ministeria committenda sunt, & in quorum vitam cæteri Fideles jugiter oculos coniicientes sumpturi inde sunt exemplum, quod imitentur; propteraque providè ab iisdem Patribus cautum fuerit Ecclesiasticæ Militiæ per primam Tonsuram adscribendos nonnisi illos esse, qui probabilem præbeant conjecturam, se non sæcularis judicii declinandi consilio, sed sincero animo præstandi fidelem cultum, ac servitium Deo, hoc vitæ genus elegisse: volumus, ut pro tutiori ipsius Conciliaris sanctionis executione, ab omnibus Regnorum Hispaniarum huiusmodi Archiepiscopis, & Episcopis, non alii ad primam Tosuram in posterum admittantur, quàm quibus Ecclesiasticum aliquod Beneficium statim conferendum sit; aut quos constiterit litterarum studio operam sic dare, ut quasi in via ad Ordines, tum Minores, tum etiam de inde Majores suscipiendos versari videantur; vel demum quos viderint expedire alicujus Ecclesiæ seruitio, vel ministerio deputari.

2 Et tam in his, qui ad primam Tonsuram, quàm in aliis, qui promoveri ad Ordines etiam minores optaverint, omnino servetur pariter regula ab eodem Concilio Tridentino tradita; nimirum, ut nullus ordinetur, qui judicio sui Episcopi non sit vtilis, aut necessarius suis Ecclesijs, quique illi Ecclesiæ, aut pio loco, pro cuius utilitate, aut necessitate assumitur, non adscribatur, ubi re ipsa functiones muneri suo consentaneas exerceat. Quod si

qui modò reperiantur ; vel Clericali Tonsura iam initiati, vel ad Ordines, sive minores, sive maiores iam promoti, qui nulli certæ Ecclesiæ, vel loco pio adscripti fuerint: Episcopi adscriptionem huiusmodi, vel à seipsis, vel à Prædecessoribus suis omissam, statim suppleant, non minùs quoad omnes in maioribus Ordinibus, etiam Presbyteratus, constitutos, quàm quoad eos, qui vel sola prima Tonsura, vel minoribus Ordinibus initiati, Beneficium tamen Ecclesiasticum possident. Ex reliquis autem, vt præfertur, vel sola prima Tonsura insignitis, vel in minoribus Ordinibus constitutis, sed Beneficio carentibus, non nisi eos adscribant, quos Ecclesijs suis vtiles, vel necessarios esse iudicaverint. Cæterum antedictæ adscriptionis executionem differri posse per aliquod temporis spatium, quod ipsis Episcopis conveniens videbitur, permitimus quoad eos, qui à Diœcesi, in qua Tonsuram, vel Ordines susceperunt, causa ediscendi litterarum scientias in aliqua publica Vniversitate, vel Gymnasio, sive ex alia rationabili causa a suo Episcopo approbata, vel approbanda; absentes reperiantur.

3 Cum autem Clerici, qui in Episcopalibus Seminarijs educantur, vt commodiùs ad litterarum, sacrarumq; rerum studium operam conferre, alijsque à Concilio Tridentino præscriptis addiscendis magis assiduè incumbere possint, teneantur iuxta eiusdem Concilij Decretum diebus tantùm festis Cathedrali, alijsve locis Ecclesijs inservire: hanc quidem servitij per eos obeundi rationem servari in omnibus Hispaniarum Diœcesibus, nec non ipsos generalibus dumtaxat totius Cleri supplicationibus, sive Processionibus interesse volumus, & mandamus; sublata quacumque maioris servitij consuetudine, etiam immemorabili, postpositaque etiam quacumque Appellatione, aut Inhibitione. Si quod autem Seminarium reperiatur, cuius fundatione aliter cautum esset ob adiectam gravioris servitij legem ab illo, qui Seminarium ipsum fundaverit, seu dotaverit, vel ei piam aliquam largitionem contulerit; Episcopi ad Nos, & pro tempore existentem Romanum Pontificem id referant, vt desuper opportunè provideri valeat.

4 Præterea, cum maximè deceat eos, qui propriùs ad Sacratissima Mysteria accessuri sunt, vltra cætera requisita, congruenti etiam pollere scientia, qua præditi viam salutis iudicare alijs Christifidelibus possint: Episcopi non nisi eos ex Clero tàm Sæculari, quàm Regulari ad Sacros Ordines admittant, quos ob scientiam, aliasque qualitates eo gradu verè dignos per diligentem inquisitionem compererint; adeo vt satis non sit illos, qui promoveri ad Ordines prædictos optant, linguam latinam intelligere, Cathecismo instructos esse, atque aptè respondere quæsitis circa Ordinem suscipiendum sibi in examine propositis. Qui verò ad Præsbyteratum erunt assumendi, idonei priùs per accuratum similiter examen com-

pro-

probentur administranda Sacramenta, & ad Populum docendum ea, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem: quod quidem vt rectè præstari posit, eosdem Episcopos in Domino hortamur, vt quantum fieri potest, eos tantùm ad Sacerdotium assumant, qui saltem Theologiæ moralis competenter periti sint.

5 Quod si Domicilium in vna Diœcesi habentes, Beneficium verò in altera, ordinari ad eiusdem Beneficij titulum optaverint ab Episcopo, in cuius Diœcesi Beneficium huiusmodi situm est: Episcopus Domicilij debeat eos, si in suam Diœcesim reversuri sunt, super scientia, vel idoneitate examinare ante concessionem Litterarum Testimonialium super eorum natalibus, ætate, moribus, & vita iuxta Constitutionem fel: rec: Innocentij Papæ XII. Prædecessoris Nostri, quæ incipit *Speculatores* obtinendarum; addito quoque compertæ idoneitatis testimonio in ijsdem litteris: hæque concedi nullatenus debeant, si antedicto examine tamquam habiles approbati non fuerint, ijque iuxta præmissam formam non impetratis, minimè posint ab alio Episcopo, cui etiam ratione obtenti Beneficij subiecti sint, ad Ordines promoveri: sique secus fiat, Ordinans quidem à Collatione Ordinum per annum, Ordinatus verò à susceptorum Ordinum executione, quamdiù proprio Ordinario videbitur expedire eo ipso suspensus sit, alijsque insuper gravioribus pœnis pro modo culpæ, Nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis arbitrio infligendis vterque subiaceat. Cumque etiam iuxta memoratam Innocentij Prædecessoris Constitutionem ratione, ac titulo Beneficij in aliena Diœcesi obtenti non aliter liceat Ordines ab Episcopo eiusdem Diœcesis suscipere, quàm si Beneficium prædictum sit eius redditus, vt ad congruam vitæ sustentationem detractis oneribus, per se sufficiat; declaramus, sufficientiam huiusmodi præfiniendam esse, non iuxta Taxam Synodalem, sive morem pro promovendis ad Sacros Ordines vigentem in loco prædicti Beneficij (nisi tamen illud continuam, & præcisam residentiam requirat) sed iuxta Taxam, vel, ea, deficiente, iuxta morem in alio loco Domicilij vigentem.

6 Porrò ad sartam, tectamque servandam Ecclesiasticam Disciplinam non minùs momenti habet, quod Clericali militiæ nomen dare non permittatur ijs, qui haud satis idonei sint, quàm quòd eidem militiæ iam adscripti laudabilem vivendi rationem sectentur, eamque morum exhibeant innocentiam, quæ Sanctitati suscepti instituti respondeat, multòque magis, quod abstineant ijs, quæ à Sacris Canonibus iure meritoque vetita sunt, vti prorsus indigna hominibus Tabernaculum Domini inhabitantibus, & venerando Altaris ministerio dedicatis. Statuimus propterea, atque decernimus, quod, si qui sunt Clerici, aut prima Tonsura, aut Ordinibus minoribus initiati, nullumque Ecclesiasticum Beneficium posidentes, qui, neglectis Concilij Tridentini Decretis, habitum Clericalem,

ac Tonsuram non deferant, vel si etiam deferant, non tamen certæ Ecclesiæ, aut Loco Pio, cui ex mandato Episcopi adscripti fuerint, inserviant, sive in Seminario Ecclesiastico, vel in aliqua Schola, aut Vniversitate de licentia sui Ordinarij non versentur: Episcopi, nulla etiam præmissa monitione, eos privilegio Fori privatos declarent, eorumque adscriptionem servitio certæ Ecclesiæ anteà factam deleri iubeant. Sique ij meliorem vitæ rationem non inierint, aut etiam si alij sint, quos ex propria culpa efficiendos idoneos promotioni ad Sacros Ordines sperari nequeat; ijdem Episcopi, servata forma à Sacris Canonibus tradita, ad privationem aliorum Clericalium Privilegiorum contra ipsos procedant. Vbi verò reperiantur Clerici Capellanias, vel Beneficia, cuiuscumque etiam tenuis redditus, obtinentes, quorum improba vita alijs offensionem præbens destruat potiùs, quàm ædificet, vel concubinarij, aut fœneratores, vel ebrietati, ludisvè alearum dediti; vel auctores rixarum, uel negotiatores, vel arma gestantes, vel incertis sedibus vagantes, vel Clericalem habitum, Tonsuramque non deferentes, vel Ecclesiastica Immunitate in fraudem tributorum, & vectigalium à Laicis non exemptis solvendorum temerè abutentes, vel qui demum similia, aut maiora crimina patrantes, numero magis, quàm merito ad Ecclesiam pertinere visi fuerint; Episcopi, præmissis tamen necessarijs monitionibus, servatisque alijs de iure servandis, contra ipsos, ad pœnas à Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostris, & à Sacris Concilijs impositas, & etiam ad privationem Beneficiorum, Capellaniarum, & Ecclesiasticorum Officiorum in omnibus illis casibus, in quibus prædicta privatio à Sacris Canonibus imposita est, humanis quibuscumque rationibus post habitis, procedant; memores seipsos neglectæ subditorum emendationis condignas, Deo vindice pœnas persoluturos.

7 Sed & cum Personæ Ecclesiasticæ nunquam satis in obsequijs supremo Numini exhibendis, ijsque præstandis, quæ eorum statui consentanea sunt, exerceri valeant; plurimùm in Domino commendamus pium morem in plerisque Hispaniarum Diœcesibus vigentem, vt Clerici tàm in minoribus, quàm in majoribus Ordinibus constituti, atque etiam Presbyteri, tametsi Beneficia, vel Officia Ecclesiastica non habentes, superpelliceo induti in Ecclesijs, quibus adscripti fuerint, Missæ Conventuali cum Cantu celebratæ, nec non primis, & secundis Vesperis Officij diebus Dominicis, alijsque Festis assistant. Quin imò enixè hortamur, ut Episcopi aliarum Diœcesium, in quibus mos ille institutus hactenus non fuerit, id in posterum servari curent in omnibus, ac insuper satagant, vt omnes Ecclesiastici prædicti etiam collationibus habendis coràm Parochis suis, vel alijs ab Episcopo deputatis super casibus conscientiæ forum concernentibus, & super ritibus, ac cœremonijs sacris intersint.

8 Et quoniam in prædictis Hispaniarum Regnis reperiri intelleximus

Beneficia, & Capellanias etiam de Jurepatronatus, vel Ecclesiasticorum, vel Laicorum, nullo tamen certo proventu instructas, vel adeo tenui, vt nec ad dimidiam, nec ad tertiam partem congruæ pro Clericis ad sacros Ordines promovendis necessariæ ascendat; malis haud quidem levibus indè erumpentibus ocurrere cupientes, statuimus, & mandamus, quod Episcopi ad Beneficiorum, & Cappellaniarum, quæ nullum certum redditum habent, suppressionem statim deveniant. De alijs verò Beneficijs, & Cappellanijs, quarum certus annuus fructus ad memoratam saltem tertiam Congruæ partem non ascendit, decernimus nulli in posterum conferendam esse primam Tonsuram ratione iuris assequendi aliquod ex dictis Beneficijs, & Cappellanijs. Vtque Patronatuum jura, quantùm fieri possit, salva remaneant; licet Patronis tàm Ecclesiasticis, quàm Laicis ad dicta Beneficia, & Cappellanias nominare, non tamen veluti ad Beneficia Ecclesiastica requirentia in nominandis primam Tonsuram sed tanquam ad legata pia; & nominati, tametsi primam Tonsuram non habentes, ea retinere possint vti pia legata cum onere adimplendi omnia onera à Fundatoribus injuncta.

9 Non sine gravi animi nostri dolore etiam accepimus, quod, quamquam Tridentina Synodus decreverit omnes, qui Parochiales, vel alias curam Animarum annexam habentes Ecclesias quocumque modo obtinent, debere diebus saltem Dominicis, & Festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascere salutaribus verbis, docendo ea, quæ Christi fideles ad salutem scire oportet, ac explicando Divinæ legis præcepta, Fideique Dogmata, puerosque eiusdem Fidei rudimentis imbuendo, & brevi, facilique sermone vitia denuntiando, quæ declinare, & virtutes, quas sectari oporteat; nihilominus nonnulli Parochialium Ecclesiarum Rectores, hæc, quæ suarum partium adeò sunt, prætermittunt, culpam huiusmodi à se amoliri nitentes, vel prætextu immemorabilis, sed quidem pravæ consuetudinis, vel quia hæc ab ipsis præstari necesse non videatur, suppetente nimirum copia aliorum habentium Sacras Conciones in alijs Ecclesijs, itemque imbuentium pueros Mysterijs Fidei, vel in scholis, vel in compitis. Ne itaque sub inani istarum, aliarumque similium excusationum prætextu tanta Christianæ Reipublicæ pernicies struatur, distinctè præcipimus singulis Hispaniarum Archiepiscopis, & Episcopis, vt omninò efficiant, quod omnes ij, qui Animarum curam gerunt, munia prædicta per seipsos, vel, si legitimè impediti fuerint, per alios idoneos diligenter exequantur. Si verò aliqui non satis habiles ad illa obeunda reperiantur; ijdem Archiepiscopi, & Episcopi per alios à se deputandos sumptibus Parochorum minùs idoneorum oportunè suppleri curent: & in posterum Beneficia, quibus Animarum cura imminet, non nisi

verè

verè idoneis ad memorata Officia per se ipsos adimplenda conferantur.

10 Præterea, nec Constitutionis Sancti Pij V. etiam prædecessoris nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicarijs perpetuis Animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab eius sententia alienam fieri contingat, declaramus Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum Parochialium, quæ alijs Ecclesijs, Monasterijs, Collegijs, Beneficijs, & Locis pijs vnitæ sint, necnon portionem annuam fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ipsis Vicarijs in summa non majori, quàm centum, nec minori, quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis juliorum decem monetæ Romanæ pro quolibet scuto.

11 Quoties itaque in alijs Parochialibus Ecclesijs, quæ, vt præfertur, vnitæ non sint, oportuerit ex aliqua juxta causa provideri per Coadjutores Parochorum aut per Vicarios temporarios; curæ erit Episcopis pro data sibi à Tridentina Synodo potestate partem fructuum prædictis Coadiutoribus, aut Vicarijs assignandam determinare in ea quantitate, quæ pro suo prudenti arbitrio, & conscientia conveniens videbitur, ratione videlicèt habita redditnum, & emolumentorum Ecclesiæ Parochialis, in qua deputati fuerint, nec non inspectis conditionibus Loci, numero Animarum, qualitate laboris, & quantitate impensarum, quas commissi Officij necessitas postulaverit. Quod si Parochi ab Episcopis moniti, congruo ijsdem termino præfixo, Coadiutores, sive Vicarios temporarios, quoties opus fuerit, assumere neglexerint, poterunt ipsi Episcopi eos, quos huic muneri idoneos censuerint, auctoritate propria deputare cum assignatione antedictæ portionis fructuum. Et nihilominus vbi etiam prædicti Coadiutores, aut Vicarij temporarij à Parochis nominati, vel assumpti fuerint, de eorum idoneitate Episcopis constare per examen debeat, antequam ad exercitium admittantur, nec satis sit, quod ad Confessiones audiendas antea fuerint approbati, nisi alijs etiam qualitatibus ad Curam Animarum rectè exercendam opportunis præditi noscantur. Quibus si careant, nec Parochi deinde intra alium similem terminum ab Episcopis præfigendum alios verè idoneos nominaverint: tunc pariter ad ipsos Episcopos liberè spectet deputatio cum dicta congruæ assignatione, nec vlla Parochorum contradictio, aut exemptio, aut appellatio, aut cujuscumque Judicis inhibitio executionem deputationis, & assignationis certæ partis fructuum in casibus præmissis suspendere possit, itemque non obstante qualibet contraria consuetudine, etiam immemorabili.

12 Verùm quia non satis Animarum curæ, & necessitatibus quãdoque consultum est per hoc, quod ad obeunda Parochialia munia alij Sacerdotes Parochis adjungantur, sed maiora remedia adhiberi opor-

oportet, quotiès nempè ob Locorum distantiam, sivè itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, Divinisque Officijs audiendis accedere ad Ecclesiam Parochialem nequeant; tunc quidem meminerint Episcopi licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam Rectoribus, vel intra easdem Parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum Coadiutores Sacramenta ministrent, & Divinum Cultum exhibeant, vel novas Parochias, novasque Parochiales Ecclesias à veteribus distinctas constituere, ijsque novos Parochos præficere, assignata ex redditibus ad veterem Parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus convenienti portione ad victum eorum; qui, uel tamquam Coadiutores in dictis alijs Ecclesijs deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam Animarum exercuerint; nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.

13 Cum ad præscriptum quoque Tridentinæ Synodi Episcopis is honor tribuendus sit, qui eorum dignitati convenit, ejsque in Choro, & in Capitulo, in Processionibus, & alijs actibus publicis primus locus esse debeat, & præcipua omnium rerum agendarum auctoritas; mandamus id religiosè, ac perpetuò observari in omnibus actibus adeo justæ huiusmodi præeminentiæ, & auctoritati consentaneis, non obstantibus privilegijs etiam ex fundatione competentibus, consuetudinibus etiam immemorabilibus, sententijs, iuramentis, & concordijs, quæ suos tantum obligent Auctores.

14 Præterea, vt claustralis quoque disciplinæ vigor illibatus permaneat, Pontificiæ nostræ solicitudinis partes etiam duximus interponendas. Cùm itaque experientia corpertum fuerit quantum detrimenti illi afferatur, ex quo plures ad religiosum habitum admittantur, quam vires redditunm patiantur: moderno, ac pro tempore existenti Nostro, & Apostolicæ Sedis in ijsdem Hispaniarum Regnis Nuntio per præsentes committimus, & mandamus, vt curet, & vigilantiam adhibeat, ne contra præscriptum memorati Concilij Tridentini in Monasteria, Conventus, & Domos, tàm Virorum, quam Mulierum, sive Bona immobilia possideant, sive non possideant, major numerus recipiatur, quam qui, vel ex proventibus proprijs ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, vel ex consuetis eleemosynis, alijsve quibuscumque obventionibus, in commune tamen conferendis, commodè possit sustentari.

15 Quoties verò Regulares ad Ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilij Tridentini Interpretum à piæ memoriæ Clemente Papa VIII. Prædecessore etiam nostro confirmatum die 15. Martij 1596. quo sancitur non ad alium, quam ad Episcopum Diœcesanum literas Dimissorias pro eorumdem Ordinum susceptione à suis Superioribus esse dirigendas,

das, præterquam in casu, quo Diœcesanus à Diœcesi abesset, vel ordinationes non esset habiturus: quo etiam casu in litteris Dimissorijs ad alium Episcopum dirigendis expressa fieri debeat mentio, vel de prædicta Episcopi Diœcesani absentia, vel de illa alia causa, videlicèt, quod Ordinationes non sit habiturus: exceptis tamen quoad prædicta Regularibus illis, quibus per speciale privilegium à Sede Apostolica post Concilium Tridentinum fuerit concessum, vt à quolibèt Catholico Antistite Ordines suscipere possint, super quo Indulto nihil per præsentes innovare intendimus. Noverint autem Episcopi se debere per semetipsos, secluso ægrotationis casu, Ordines conferre, & sacrorùm Ordinum collationem statutis à jure temporibus, ac in Cathedrali Ecclesia, vocatis, & adstantibus Canonicis, publicè habendam esse; vel si in alio Diœcesis loco, semper tamen in Ecclesia quantum fieri poterit digniori, & præsente Clero eiusdem loci. Nè verò incertitudo, an ipsi ordinationes sint habituri, nimis grave afferat incommodum promovendis, varia Diœcesis loca innabitantibus; per mensem ante singulis vicibus publico Edicto ab ijsdem Episcopis denuncietur, se ordinationes esse habituros, adeo vt quoties denunciatio huiusmodi facta non fuerit, inde satis intelligant Regulares, Episcopum Diœcesanum Ordinationes ea vice minimè esse habiturum, sibique idcircò licitum futurum Ordines ab alio Episcopo suscipere cum litteris Dimissorijs suorum Superiorum ad eum directis, servata in ijs forma superiùs expressa.

16 Episcopi in omnibus Mulierum Monasterijs sibi subiectis Ordinaria, in alijs verò exemptis auctoritate Sedis Apostolicæ, inconcusè observari curent, quæ circa Sanctimonialium clausuram, vetitumque in dicta Monasteria ingressum, tàm in Decretis Tridentinæ Synodi, quàm in Constitutione similis memoriæ Gregorij Papæ XIIJ. etiam Prædecessoris Nostri edita Idibus Januarij anni millesimi quingentesimi septuagesimi quinti providè ordinata sunt.

17 Perpendentes etiam Christianæ Reipublicæ in primis expedire, vt ministerium, ac potestas clavium in remittendis, retinendisque peccatis rectè exerceatur; declaramus Sacerdotes, tàm Sæculares, quàm Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quod ad locum, vel quoad genus Personarum, vel quoad tempus, non posse pœnitentiæ Sacramentum administrare extra tempus, vel locum, vel Genus Personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ Sanctæ, competente nullatenus suffragaturo. Cumque idem Innocentius Prædecessor per suas die decima nona Aprilis anni millesimi septingentesimi expeditas litteras decreverit Sacerdotibus tàm Sæcularibus, quàm Regularibus non licere confessiones eorum, à quibus Indulto prædictæ Bullæ Cruciatæ ad id electi fuerint, audire, absque præcedenti approba-

tione Ordinarijs illius Loci, in quo ipsi Pœnitentes degunt, & Confessores eligunt, etiam ab Ordinarijs aliorum Locorum antea approbati fuissent, ac etiamsi Pœnitentes Ordinarijs illis, qui Confessores Electos approbassent, subditi essent; necnon Confessiones aliter factas, ac respectivè exceptas, nullas fore, irritas, & invalidas, & Confessores ipso jure suspensos esse: Nos eamdem Constitutionem approbantes, confirmantes, & innovantes declaramus insuper prædictis Sacerdotibus tàm Sæcularibus, quàm Regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ; vel ex quocumque alio Privilegio electis suffragari minimè etiam posse, quòd approbati alias fuerint ab Episcopo illo, qui aliquando fuerit Ordinarius Loci, in quo Confessiones audiendæ sint, sed talis tùnc temporis ampliùs non existat, vel quia ab humanis excesserit, aut Episcopatui renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica translatus reperiatur; sed necessariam omninò esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diœcesi exerceat, approbationem. Hæc tamen suffragetur etiam tacita, eaque adesse censeatur, quousque præcedens licentia, sivè approbatio duret, & revocata ab eo non fuerit; in quo casu nova, & expressa impetranda erit, si illa præcedentèr obtenta, vel per temporis adscripti lapsum expiraverit, vel per posteriorem revocationem sublata fuisset.

18 Meminerint quoque Regulares se excipere non posse Confessiones Monialium, tametsi eorum regimini, & gubernio subjectæ sint, nisi vltra licentiam suorum Prælatorum Regularium præcedat examen coram Episcopo Diœcesano faciendum, ejusque specialis quoad Confessiones dictarum Monialium approbatio; remota quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

19 Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares quoad Monasteria ipsis subjecta toties prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltèm semel in anno ad id munus elegerit Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis Professorem: in his casibus Episcopi pro suo arbitrio, & conscientia deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut prætextu à Superioribus Regularibus valeat impediri.

20 Episcopi insuper abusus omnes, qui in Ecclesijs aut Sæcularibus, aut Regularibus contra præscriptum Cæremonialis Episcoporum, & Ritualis Romani, vel Rubricas Missalis, & Breviarij irrepserint, studeant omninò removere. Et, si adversùs ea, quæ in dicto Cæremoniali statuta sint, consuetudinem etiam immemorabilem allegari contingat; postquam recognoverint, aut eam non satis probari, aut etiam probatam suffragari, vtpotè irrationabilem, de

jure non posse: executioni eorum, quæ in dicto Cæremoniali constituta sunt diligentèr incumbant; nec vlla suspensiva appellatio admittatur.

21 Sedulò pariter curent ijdem Episcopi, vt eliminentur abusus, si qui forsàn, tàm quoad Ecclesiasticos Sæculares, quàm quoad Regulares inducti fuerint adversus Concilij Tridentini Decretum de observandis, & evitandis in celebratione Missarum sess. 22. & contra Regulares, si opus fuerit, procedant ex Apostolica delegatione in eo decreto ipsis indulta, postposita quacumque appellatione suspensiva, sed solùm reservata in devolutivo super quoqumque dubio, quod excitari contigeret, declaratione Congregationis pro tempore existentium S. R. E. Cardinalium memorati Concilij Interpretum.

22 Cumque circa Missarum celebrationem in privatis Oratorijs, necnon circa vsum Altaris gestatorij, à recol. memor. Clemente Papæ XI. Prædecessore etiam nostro opportunum Decretum promulgatum fuerit die 15. Decembris anni 1703. Episcopi dent operam, vt omnia ibidem Statuta etiam in Regnis Hispaniarum serventur, idemque Decretum in suis respectivè Diœcesibus, vt faliciùs omnibus innotescat, publicari faciant, addita etiam prohibitione, ne in privatis Regularium Cellis, sive Cubiculis erigatur Altare pro re Sacra ibidem facienda, & contra quoscumque contravenientes censuris etiam Ecclesiasticis procedant, adhibita quoad Regulares auctoritate Sedis Apostolicæ in memorato Decreto ipsis delegata, remotaque quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili. Declaramus tamen, quod cum in prædicto Decreto statuatur, non licere Episcopis extra Domum propriæ habitationis in Dominibus Laicis erigere Altare, ibique Sacrosanctum Missæ sacrificium celebrare, sive celebrari facere; huiusmodi prohibitio intelligenda non sit de Domibus etiam Laicis, in quibus ipsi Episcopi fortè occasione Visitationis, vel itineris hospitio excipiantur, vt nec etiam quando Episcopi in casibus à Jure permissis, vel de speciali Sedis Apostolicæ licentia absentes à Domo propriæ ordinariæ habitationis, moram idcircò faciant in aliena Domo per modum similis habitationis: his enim casibus licita ijs erit erectio Altaris ad effectum prædictæ celebrationis, non secus, ac in Domo propriæ ordinariæ habitationis.

23 Præcipimus quoque accuratè attendi, ac adimpleri quæcumque alia præscribuntur in ejusdem Generalis Synodi sess. 25. de Regularibus, & Monialibus. Cumque in cap. 25. amplissimè, derogetur omnibus contrarijs Privilegijs sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Maremagnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon Constitutionibus, & Regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus, vel Præscriptionibus, etiam immemorabilibus; sciant omnes derogationem huiusmodi non ad ea tantùm

tùm referri, quæ in prædicto Capite continentur, sed etiam ad alia, quæ in singulis superioribus Capitibus eiusdem sessionis constituta sunt.

24 Ad hæc, vt recta in Judicijs ratio servetur, præcipimus, quod vbi in Causis Criminalibus Ordinarij Locorum in Regnis Hispaniarum processerint ex Officio, hoc est non ad vllius querelam, sive accusationem, si ab eorumdem Ordinariorum Sententijs appellatio, vel ad Sedis Apostolicæ Nuntium, vel ad Metropolitanos interposita fuerit; tunc (ne alioquin, si nullus Actoris partes gerat, delinquentes pœnam suis criminibus debitam effugiant) Procuratores Fiscales Tribunalis Nuntiaturæ Apostolicæ, & respectivè etiam Curiæ Metropolitanæ, instantias, aliosque actus desuper necessarios peragant, & prosequantur, vt prædictæ Ordinariorum sententiæ justam confirmationem, & executionem obtineant. Quod si dictis Procuratoribus Fiscalibus non citatis, & inauditis, contrarias Sententias in gradu appellationis proferri contigerit; istæ prorsùs nullæ sint, ac irritæ cum omnibus actis gestis, nullumque sortiri debeant effectum: quin immo præcedentes Ordinariorum sententiæ executioni mandentur, perindè ac si appellatio ab ijs interposita nullatenus fuisset.

25 Cæterùm cum generaliter circa appellationes, & inhibitione satis provisum fuerit per Constitutionem piæ mem. Innocentij Papæ IV. Prædecessoris etiam Nostri in Cap. *Romana*, ac etiam per Decreta Concilij Tridentini, itemque alia edita die 16. Octobris 1600. à Congregatione Negotijs, & Consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita, & à præfato Clemente VIII. Prædecessore confirmata, ac denique etiam alia promulgata tempore Pontificatus similis mem. Vrbani Papæ VIII. Prædecessoris itidem Nostri, die videlicet 5. Septembris 1626. volumus, & mandamus, quod quidquid in omnibus memoratis Constitutionibus, & Decretis statuitur, diligentissimè per omnes ijs comprehensos observetur in Causis ad Curias Ecclesiasticas pertinentibus in Regnis Hispaniarum; quacumque consuetudine etiam immemorabili, vel quovis privilegio, aut stylo concedendi etiam quasdam Inhibitiones nuncupatas temporarias penitùs excluso.

26 Quo verò ad Judices Conservatores, & modum, ac facultatem procedendi in Causis Civilibus, quæ ad eorum cognitionem pertinere possint, inviolatè custodienda erit norma præscripta in Constitutionibus, fel. rec. Innocentij IV., Alexandri IV., Bonifacij VIII., Gregorij XV., aliorumque Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum hac de re editis, necnon in Decretis Concilij Tridentini, sub pœnis ibidem contentis, quas præsenti nostra Constitutione innovamus, & confirmamus; hoc etiam addito, vt ijdem Judices Conservatores, & mandatorum suorum Executores exhibere debeant Episcopis, alijsque locorum Ordinarijs litteras suæ de-

deputationis, quarum vigore procedere intendat.

27 Enixè denique, & ex intimo Paterni Cordis Nostri sensu omnes è religiosissima Hispanica Natione monemus, vt memores sint teneri se exactè, firmiter, & cum effectu observare etiam omnia, & singula in cæteris omnibus eiusdem Tridentini Concilij Decretis sancita. Et ne eorum executio post hac vllo modo impediatur, aut retardetur; decernimus, ac declaramus nullum pro impedienda, aut suspendenda executione Conciliarium sanctionum eiusmodi, aut Decretorum, quæ ab Ordinarijs edita fuerint pro executione pariter eorum, quæ in ipso Concilio statuta sunt, suffragari posse, ac debere contrarium Privilegium, quod ante prædicti Concilij promulgationem à Sede Apostolica obtentum fuerit, nisi etiam post ipsum Concilium fuerit in forma specifica ab eadem Apostolica Sede confirmatum, vel noviter concessum; itemque obstare non posse vllum Statutum, vel Concordiam quæ à prædicta Apostolica Sede specialiter confirmata non sit, neque quemcumque longævum non vsum, aut contrariam consuetudinem, vel præscriptionem etiam centenariam, vel immemorabilem, nisi forsan præfatæ consuetudinis, aut præscriptionis materia capax sit, & insuper consuetudo, aut præscriptio immemorabilis probata iam sit, & admissa à competenti Judice per tres Sententias conformes, vel per vnam, quæ in iudicatum transierit, nec demum quamcumque appellationem, sive inhibitionem etiam temporariam; reservato dumtaxat recursu in devolutivo ad memoratam Congregationem Cardinalium eiusdem Concilij Interpretum; quibus etiam tamquam Exequutoribus præsentium nostrarum litterarum, non solum committimus, & mandamus, vt eas, ipsarumque Decreta, & Ordinationes omnes perpetuò, & inviolabiliter observari faciant cum eadem potestate, quæ ijsdem Cardinalibus à Sede Apostolica tributa est pro executione Decretorum memorati Concilij, sed etiam privativè facultatem impertimur, quandocumque opus fuerit, interpretandi, explicandi, ac declarandi eamdem nostram Constitutionem, omnesque, & singulas Ordinationes in ea contentas (exceptis his, quæ ad Cæremoniale Episcoporum, Rituale Romanum, & Rubricas Missalis, & Breviarij pertinent) quatenùs illis dubietas aliqua aut difficultas emerserit; non retardata tamen interim illarum executione, adeo vt ante huiusmodi executionem nec vllus recursus ad eamdem Congregationem Cardinalium, nec vlla super quovis Dubio consultatio promoveri possit. Decretis verò, & Declarationibus à prædicta Congregatione faciendis, postquam nostra, aut Romani Pontificis pro tempore existentis approbatio accesserit; statim quæcumque reclamatio, aut consultatio omninò cessare, perpetuamque silentium desuper impositum censeri debeat.

Decernentes pariter easdem præsentes Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & intregros effectus

 sor-

fortiri,& obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, in omnibus,& per omnia pleniſsimè ſuffragari, & ab eis reſpectivè inviolabitèr, & inconcuſsè obſervari debere; ſicque, & non alitèr per quoſcumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Cauſarum Palatij Apoſtolici Auditores, ac eiuſdem Sanctæ Romanæ Eccleſiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfatæ Nuntios,alioſve quoslibet quacumque præeminentia, & poteſtate fungentes, & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet quavis alitèr iudicãdi,& interprætandi facultate,& authoritate, vbique iudicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, ſi ſecùs ſuper his à quoquam quavis auctoritate ſcientèr,vel ignorantèr contigerit attentari.

Non obſtantibus præmiſsis, ac quatenùs opus ſit, noſtra, & Cancellariæ Apoſtolicæ regula de iure quæſito non tollendo, alijſque Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Inſtitutorum, & Societatum, etiam Ieſu, & quorumvis Monaſteriorum, Conventuum, Eccleſiarum, Locorum Piorum, alijſve quibuſvis etiam iuramento, confirmatione Apoſtolica, aut quavis firmitate alia roboratis Statutis, & conſuetudinibus, ac præſcriptionibus quantumcumque longiſsimis, & immemorabilibus, Privilegijs quoque, Indultis, & Litteris Apoſtolicis, Ordinibus, Congregationibus, Inſtitutis, & Societatibus, etiam Ieſu, ac Monaſterijs Conventibus Eccleſijs, & Locis Pijs prædictis, illorumque reſpectivè Superioribus, alijſve quibuslibet Perſonis, etiam ſpecialiſsima mentione dignis, ſub quibuſcumque verborm tenoribus, & formis, ac cum quibuſvis etiam derogatoriarum derogatorijs, alijſque efficacioribus, & inſolitis clauſulis, irritantibuſque, & alijs Decretis, etiam Motu proprio, ac ex certa ſcientia, & de Apoſtolicæ Poteſtatis plenitudine in genere, vel in ſpecie, ſeu aliàs quomodolibet in contrarium præmiſſorum conceſsis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus,& ſingulis, etiamſi pro illorum ſufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus ſpecialis, ſpecifica, expreſſa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clauſulas generales idem importantes mentio, ſeu quævis alia expreſsio habenda, aut aliqua alia exquiſita forma ad hoc ſervanda foret, illorum omnium, & ſingulorum tenores, ac ſi de verbo ad verbum exprimerentur, & insererentur, nihil penitùs omiſſo, & forma in illis tradita obſervata, eiſdem præſentibus pro expreſsis, & inſertis habentes, illis aliàs in ſuo robore permanſuris, ad præmiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſsè derogamus, cæteriſque contrarijs quibuſcumque.

Volumus autem, vt earundem præſentium Litterarum tranſumptis, ſeù exemplis, etiam impreſsis, manu alicuius Notarij publici ſubſcriptis, & ſigillo alicuius Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ

tutæ munitis, eadem prorsus fides, tàm in Judicio, quàm extra illud ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris die xiij. Maij 1723. Pontificatus Nostri Annò Secundò.

Cùm autem, sicut accepimus, tametsi præmissa à memorato Innocentio Prædecessore maturo, ac saluberrimo fuerint constituta, & ordinata Consilio, illa nihilominus, nec dum plenariæ executioni, ut par erat, demandata fuerint, neque proindè optatos fructus usquequaque proferre valuerint; Hinc est, quod Nos probè considerantes, nihil magis alios ad veram pietatem, & Dei Cultum assiduè instruere, & excitare, quàm eorum vitam, & exemplum, qui se Divino Ministerio dedicàrunt, facilèque fieri posse, ut Populus in via Domini prosperè, & felicitèr progrediatur, si Clerus illi præluceat, ac suavem in eo Sanctioris Disciplinæ, bonorumque Operum odorem diffundat, ac propterea eorumdem præmissorum ad hunc tàm pium, & salutarem finem tendentium subsistentiæ, ac paratæ executioni, sublatis quibusvis impedimentis, quantum cum Domino possumus, Pastorali nostra cura, & sollicitudine consulere cupientes, præinsertas Innocentij Prædecessoris Litteras, & quæcumque in eis constituta, ordinata, sancita, decreta, & declarata, ac aliàs quomodolibet contenta, & expressa, Auctoritate Apostolica tenore præsentium perpetuò approbamus, & confirmamus, ac quatenùs opus sit, innovamus, & de novo constituimus, ordinamus, sancimus, decernimus, & declaramus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adijcimus; necnon tam Dilecto Filio nostro, & Sedis præfatæ in Regnis Hispaniarum Nuncio nunc, & pro tempore existenti, quod ea, quæ ad ipsum, ejusque Tribunal pertinent, quam Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, Episcopis, cæterisque Locorum Ordinarijs, & Superioribus, ac etiam Dilectis Filijs vtrique Clero Sæculari, & Regulari eorumdem Regnorum districtè, ac sub interminatione Divini Judicij Auctoritate præfata harum serie præcipimus, & mandamus, ut illa omnia, & singula omni mora, dilatione, & cunctatione sublata, debita Obedientia exequantur, & accuratè, ac exactè servent, faciantque respectivè illa ab ijs, ad quos spectat, & quandocumque spectabit in futurum eadem Auctoritate omnimodæ executioni demandari, & inviolabilitèr observari. Decernentes paritèr, ità in præmissis per quoscumque Judices, Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palacij Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, & dictæ Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque Præeminentia, & Potestate fungentes, & functuros sublata eis, & eorum cuilibet quavis alitèr judicandi, & interpretandi facultate, & Auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secùs super his à quoquam quavis Auctoritate scientèr, vèl ignoran-

tèr

tèr contigerit attentari. Non obstan. omnibus, & singulis illis, quæ prædictus Innocentius Prædecessor in Literis suis præinsertis voluit non obstare, cæterisque contrariis quibuscumque. Vt autem eædem præsentes Literæ ad omnium notitiam faciliùs deveniant, volumus illas, seù earum Exempla ad valuas Ecclesiæ Lateranen., ac Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Vrbe ut moris est, affigi, & publicari; Sicque publicatas, & affixas omnes & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctari, & afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent; Vtque ipsarum Literarum transumptis, seù Exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem porsùs fides tàm in Judicio, quàm extra illud ubiquè adhibeatur, quæ eisdem præsentibus abhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris die xxiij. Septembris 1724. Pontificatus Nostri Anno Primo.

F. Card. Oliverius.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu Christi millesimo septingentisimo vigesimo quarto, Indictione secunda, die vero Prima Octobris, Pontificatus SS. D. N. D. BENEDICTI, Divina Providentia Papæ XIII. Anno Primo, supradictæ Literæ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Basilicarum Principis Apostolorum, S. Joannis in Laterano, & S. Mariæ Majoris, prout similiter ad valvas Cancellariæ Apostolicæ, & Magnæ Curiæ Innocentianæ, & in Acie Campi Floræ, alijsque locis solitis, & consuetis Vrbis, dimissis copijs, ut moris est, per Nos Franciscum Baldum, & Dominicum de Martinis Apostolicos Cursores.

Joannes del Rè Magister Cursorum.

Certifico es Copia del transumpto authentico, remitido para su execucion por el Emminentissimo señor Cardenal Paulicci, Secretario de su Santidad: à Monsr. Illmo. Nuncio Apostolico en estos Reynos, mi señor: y como su Secretario de Camara lo firmo.

Don Vicente Thomàs
de Equizaval,
Secret.

SAN-

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS, ET DOMINI NOSTRI BENEDICTI XIII. PONT. MAX.

CONSTITVTIO

RENOVATORIA BVLLÆ APOSTOLICI MINISTERIJ CIRCA disciplinam præsertim Regularem pro Regnis Hispaniarum.

BENEDICTVS PAPA XIIJ.

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS Officij solicitudo nos admonet in his vigilantiæ, & auctoritatis Nostræ partes libenter interponere, vt quæ à Romanis Pontificibus prædecessoribus nostris ad Dominici Gregis, animarumque salutem, & directionem provide constituta reperiuntur, suum plenarium sortiantur effectum. Cum itaque quamplurium ex Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, & Episcopis Regnorum Hispaniarum literis non ita pridem intellexerimus, Constitutionem pro Ecclesiasticæ disciplinæ in eisdem Regnis conservatione, & instauratione a fel. record. Innocentio PP. XIII. Prædecessore Nostro die xiij. Maij 1723. post maturum consilium editam, quæ incipit: *Apostolici Ministerij, &c.* ac subindè à Nobis per quasdam Nostras in simili forma Brevis die 23. Septembris 1724. desuper expeditas litteras, quibus totum ipsius Constitutionis tenorem inseruimus, confirmatam, & innovatam, per nonnullos præsertim Regulares in dd. Regnis degentes haud omninò, vt par erat, servari, quinimò eius executionem varijs artibus, inanibusque prætextibus retardari, atque eludi; graviter commoti fuimus, nec defuimus conceptum inde dolorem, ac indignationem Nostram cum Superioribus Generalibus ipsorum Ordinum communicare, eisque diserte explicare firmam, constantemque voluntatem, ac intentionem Nostram esse, vt memorata Constitutio promptæ, & omnimodæ executioni demandaretur, & in trasgressores, seu inobedientes condignis pœnis animadverteretur; Ipsi verò Superiores Generales pro ea, qua prædití sunt, prudentia, probitate, & filiali in Nos, & huius S. Sedis mandata obsequio, id contra, & præter eorum mentem, ac non sine intimo animi sui mærore accidisse Nobis ingenue declararunt, vehementer etiam improbantes quidquid contra eamdem Constitutionem scripto, vel facto attentatum fuerit per aliquos suos subditos, pro quibus erroris, ac noxæ veniam à Nobis suppliciter implorarunt; simulque polliciti sunt sedulam se daturus operam, vt quæ in ea facienda, servandaque præscribuntur, ab omnibus, & singulis suis Religiosis absque mora adimpleantur. Licet autem Nos non minus ad enixas eorumdem Superiorum Generalium preces, quam ob peculiarem paternæ charitatis affectum, quo Religiosas semper prosequuti sumus, & prosequimur Familias, in quarum altera, inclyto nempe Fratrum Prædicatorum Ordine diù versati sumus, à pœnis adversus dictos transgressores infligendis abstineamus, nihilominus quæcumque hactenus ad remorandam, sive eludendam, aut quomodolibet impediendam prædictæ Constitutionis executionem à nonnullis ex præfatis Regularibus scripta, acta, & gesta fuerunt cum inde sequutis, & quandocumque sequuturis, authoritate Apostolica tenore præsentium reprobamus, & damnamus, ac pro reprobatis, & damnatis ab omnibus haberi volumus, & decernimus.

Prætereà gravius mentis Nostræ super eadem Constitutione testimonium, ac

Judicium perhibere volentes, districtè, ac in virtute sanctæ Obedientiæ Nobis Vicaria Christi potestate in Terris fungentibus ab Vniversis Christifidelibus debitæ, harum serie denuò præcipimus, & mandamus, vt exactè, & inviolabilitèr, omnique colore, prætextu, titulo, & contraria quavis interpretatione prorsùs sublatis, serventur omnia, & singula in enarrata Innocentij Prædecessoris Constitutione sancita, ordinata, declarata, ac quoquomodo contenta, quæ Clerum tum Sæcularem, tum Regularem prædictorum Regnorum concernunt, etiam iuxtà formam in hisce literis Nostris, vt infra præscribendam. Cum igitur in eadem Constitutione inter alia cautum fuerit, ne in Monasteria, Conventus, & Domos tàm Virorum, quàm Mulierum plures Personæ reciperentur, quam quæ vel ex proventibus ipsorum Monasteriorum, Conventuum, aut Domorum, sivè ex consuetis eleemosynis, alijsque obventionibus in commune conferendis possint commode substentari; hinc pro firmiori saluberrimæ istius sanctionis robore statuimus, vt Superiores eorundem Monasteriorum, Conventuum, & Domorum subditis suis, sivè Clericis, sivè Conversis ibidem degentibus subministrari curent, & faciant omnia ad victum, & vestitum necessaria; Et si plures Religiosos in aliquo Conventu nunc existere compertum fuerit, quàm in eo iuxtà modum præmissum sustentari valeant, Superior Provincialis, sivè Prælatus eos ad alterum eiusdem Provinciæ Conventum, qui ipsorum sustentationi idoneus, & sufficiens sit, statim transferat; Quatenùs verò numerus Religiosorum in singulis Provincijs degentium, vires Conventuum vniuscuiusque Provinciæ respectivè excedat, non alij deinceps ad Religiosum habitum in ea suscipiendum admittantur, donec per obitum hodie viventium illò redactus sit, vt commodè ali valeant: Dilecto filio moderno, & pro tempore existenti Nostro, & Apostolicæ Sedis in eisdem Hispaniarum Regnis Nuncio seriò iniungentes, quatenùs sedulò curet, vt præmissa plenarium suum effectum obtineant, prout illi in dicta Constitutione demandatum fuerat.

Similitèr volumus, vt in promotione Regularium ad Ordines, decretum piæ memoriæ Clementis PP. VIII. Prædecessoris etiam Nostri, iuxta memoratam Constitutionem accuratissimè observetur, districtè quoque inhibentes omnibus Archiepiscopis, & Episcopis præfatis, nè eosdem Ordines conferre præsumant alicui Regulari, qui vel in Monasterio, sive Conventu intra suam Diœcesim sito non degat, vel si de familia Monasterij, seu Conventus alterius Diœcesis fuerit, literas dimissorias sui Superioris Regularis non exhibeat, servata in præmissis decreti Clementis, ac Constitutionis Innocentij Prædecessorum prædictorum dispositione.

Eisdem quoque Archiepiscopis, & Episcopis sub interminatione divini iudicij denuò præcipimus, vt quibuscumque mulierum Monasterijs tàm sibi subiectis, quàm etiam quomodolibèt exemptis, omni studio, ac diligentia incumbant, & advigilent executioni eorum, quæ pro custodienda Sanctimonialium clausura, impediendoque in dicta Monasteria exterorum ingressu tum in Sac. Concilij Tridentini Decretis, tum in Constitutione similis memor. Gregorij PP. XIII. Prædecessoris itidem Nostri, quam idem Innocentius Prædecessor in præfata sua Constitutione innovavit, desuper sancita fuerunt.

Porrò iniungimus quoque exactam eiusdem Innocentij Constitutionis observantiam circa Confessiones à Regularibus prædictis, nec etiam ex Indulto, quod eis competere perperàm prætenditur in vim Bullæ Cruciatæ Sanctæ nuncupatæ, nec ex alio quocumque privilegio excipiendas absque præcedente approbatione, & licentia Ordinarij pro tempore existentis loci, in quo Sacramentum pœnitentiæ ministretur, servata quoque limitatione, quæ

in ipsa licentia ab eodem Ordinario adiecta fuerit, vel quoad tempus, vel quoad locum, vel genus Personarum; Declarantes, quod in omnibus casibus prædictis confessiones aliter factæ, & respectivè exceptæ nullæ, atque invalidæ, ipsique Confessarij eo ipso suspensi erunt.

Ad hæc rursùs prohibemus, atque interdicimus, ne Regulares cuiuscumque Ordinis, & Instituti excipere audeant Confessiones Monialium, etiam eorum regimini subiectarũ, & ab Ordinarij Iurisdictione quomodolibet exemptarum, nisi, vltra licentiam suorum Superiorum Regularium, examinati fuerint, & pro ipsarum Monialium Confessionibus audiendis specialitèr approbati ab Episcopo Diœcesano; Et si secus factum fuerit, tunc quoque Confessiones irritas, & Confessarios ipso Iure suspensos fore itidem declaramus; Ab huiusmodi tamen lege, & ordinatione ad supplicationem Dilecti Filij Nostri Ludovici S. R. E. Cardinalis Belluga, & Moncada nuncupati eximimus Superiores Generales, ac etiam Provinciales cuiusvis Ordinis Regularis, quibus, vt Confessiones Monalium sibi tamen subiectarum dumtaxat, absque istiusmodi speciali approbatione Episcopi Diœcesani audire licitè, & validè possint, permittimus, & indulgemus.

Et quia mentis, ac intentionis Nostræ est, vt remota quavis diversa intelligentia, & interpretatione præcisè serventur ea, quæ in eadem Innocentij Prædecessoris Constitutione super assignatione, seu deputatione Confessarij extraordinarij Monialibus sub Prælatorum Regularium gubernio viventibus disposita fuerunt, statuimus quoque, vt Superiores, qui Decretum illud quocumque titulo, vel prætextu non servaverint, vel eius executioni aliquod impedimentum directè, aut indirectè præbuerint, ipso facto suspensionem ab eorum Officijs, nec non privationem vocis tam activæ, quàm passivæ incurrant.

Eisdemque pœnis eo ipso, & absque alia declaratione incurrendis subijcimus etiam Regulares, qui sancitis, & ordinatis tum à rec. memor. Clemente PP. XI. tum ab ipso Innocentio Prædecessoribus quoad celebrationem Missæ in Oratorijs privatis, sive eorundem Regularium Cellis, nec non vsum Altaris gestatorij, seu portatilis qualitercumque contravenerint, seu minime obtemperaverint.

Decernentes paritèr easdem præsentes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & intregos effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissimè suffragari, & ab eis respectivè inviolabilitèr, & inconcussè observari debere: sicque, & non alitèr per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatij Apostolici Auditores, ac eiusdem S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, ac Sedis præfatæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis alitèr iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, vbique iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit, attentari; Non obstantibus præmissis, ac quatenùs opus sit Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Iure quæsito non tollendo, alijsque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, nec non quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutorum, & Societatum, etiam Iesu, & quorumvis Monasteriorum, Conuentuum, Ecclesiarum, Locorum Piorum, alijsvè quibusvis etiam iuramento, Confirmatione Apostolica, aut quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus; Privilegijs quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Iesu, ac Monasterijs, Conventibus;

bus, Ecclesijs, & Locis Pijs prædictis: illorumque respectivè Superioribus, alijsve quibuslibet personis, etiam specialissima mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis; ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatorijs, alijsque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & alijs decretis, etiam motu proprio, ac ex certa scientia, & de Apostolicæ Potestatis plenitudine in genere, vel in specie, aut alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seù quævis alia expræssio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, ac si de verbo ad verbum exprimerentur, & insererentur, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, eisdem præsentibus pro expressis, & insertis habentes, illis alias in suo roboré permansuris, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxàt specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrarijs quibuscumque. Vt autem eædem præsentes literæ ad omnium notitiam faciliùs deveniant, volumus, illas seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranen. ac Basilicæ Principis Apostolorum, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Vrbe, vt moris est, affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctari, & affigere, ac si vnicuique eorum nominatìm, & personaliter intimatæ fuissent; vtque ipsarum literarum transumptis, seù exemplis etiam impressis manu alicuius Notarij publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsùs fides tàm in Iudicio, quàm extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 27. Martij 1726. Pontificatus Nostri, Anno Secundo.

F. Card. Oliverius.

Loco ✠ Annuli Piscatoris.

Anno à Nativitate Domini millesimo septingentesimo vigesimo sexto, Indictione quarta, die verò 28. mensis Martij, Pontificatus autem SS. in Christo Patris, & D. N. D. BENEDICTI Divina Providencia Papæ XIII. anno secundo supradictæ Literæ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad Valvas Basilicarum Lateranensis, Principis Apostolorum, & S. Mariæ Maioris, Cancellariæ Apostolicæ, Montis Citatorij, & in Acie Campi Floræ, & alijs locis solitis, & consuetis Vrbis per me Franciscum Marchetti Apost. Curs.

Nicolaus Capelli Mag. Curs. Romæ, Typis Rev. Cameræ Apostolicæ 1726.

Certifico es Copia del transumpto authentico, remitido para su execucion por el Eminentissimo señor Cardenal Pauluci, Secretario de estado de su Santidad, al Illustrissimo señor Don Alexandro Aldrovandini, Arzobispo de Rodas, Nuncio, y Collector General Apostolico en estos Reynos de España, mi señor; y como su Secretario de Camara lo firmè en Madrid à siete dias del mes de Mayo de mil setecientos y veinte y seis años.

D. Vicente Thomàs de Eguizaval, Secret.